

Událost a akce

Když mluvíme o události, musíme vzít v úvahu, zda tou událostí (1) jsme sami (resp. zda uvažujeme z hlediska události – 1), anebo zda tu událost (1) máme nějak před sebou, tj. vztahujeme se k ní zvenčí, např. jako pozorovatelé nebo jako ti, kteří uvažují z hlediska jiné události (2), eventuálně její akce, směřující k první události (1). Hleděno zvenčí, událost se odehrává ve směru od minulosti přes přítomnost k budoucnosti – právě tak to zaznamenáváme na myšlené časové ose: počátek události je tím nejminulejším, nejdávnějším, nejstarším, zatímco všechno pozdější je novější, a to, co se děje právě nyní, je tím nejnovějším; k čemu ještě nedošlo, to náleží zatím na stranu budoucnosti.. Naproti tomu z hlediska události samé (jakožto aktivně vykonávající své dění) se jeví směr událostného dění jako opačný: událost vychází z minulosti a jde vstříc budoucnosti (přesně vzato: budosti), kterou svým aktivním děním uskutečňuje resp. spoluuskutečňuje. Při tom uskutečňování ovšem používá leččeho, co pochází z minulosti, jako materiálu (podmínkou vhodnosti materiálu je ovšem jeho relativní setrvačnost a malá proměnlivost; jinak musí událost vykonávat vliv i na to minulé jakožto materiál a napomáhat tomu, aby se jeho setrvačnost a malá proměnlivost upevnila).

(Písek, 031101-1.)